

Osmo Kangas Verkko-seuroissa (www.facebook.com/herattaja) 19.3.2020

Joku päivä sitten kiipesin vuorelle. Ei se nyt ihan vuori ollut, mutta kohtalaisen korkea mäki kuitenkin. Kun askel askeleelta siirsin itseäni eteen ja ylöspäin, totesin, kuinka kunto oli taas talven aikana päässyt rapistumaan. Ja toki — niinkuin melkein aina mäelle kivutessa — mielessä soi virsi ”vaikka polku näin nousee vastamaata...”.

Muistin myös erään kirjoituksen vanhasta lehdestä. Sen oli kirjoittanut joku ammuin Karhunmäen kristillisessä opistossa opiskellut tovereilleen. Sen keskeinen ajatus oli, että kunpa me vain kaikki jaksaisimme pysyä tiellä loppuun asti. ”En saa uupua, enkä kesken heittää...”

En ole koskaan harrastanut varsinaista vuorikiipeilyä, mutta joskus sentään kavunnut korkealle tunturille. Olen kokenut sen usein kuvatun pettymyksen, kun edessä häämöttänyt kumpare, jota luulee jo huipuksi, osoittautuikin vain pieneksi tasanteeksi, jonka jälkeen nousu taas jatkuu. ”...huipun vaikka peittää silmiltäni yö, tai on turhaa työ. ”

Vaikka olen aina pitänyt tuosta virrestä, se on samalla hiukan vaivannut minua. En saa uupua. Mutta jos kuitenkin uuvun? Minkälaista suorittamista ja loputonta jaksamista meiltä tässä vaaditaan?

Vaikka virressä veisataan että ”enpä levähtäin, seisahdus saata...” niin kyllä minä pari kertaa pysähdyin hengähtämään. Eikäpä kai tuota virttä pidä ottaa sellaisena elämän ohjenuorana, että meiltä vaaditaan aina ja koko ajan väsymätöntä ja hellittämätöntä työtä. Enemmän kuin työstä ja tekemisestä, puurtamisesta loputtomasta jaksamisesta, virressä puhutaan oman keskeneräisyytensä jaksamisesta ja epävarmuuden sietämisestä. Sillä keskeneräisyyttähän tämä kristityn elämä on.

Juuri nyt elämme poikkeuksellista aikaa, jolloin lähes koko maailma kamppailee nopeasti leviävää tautia vastaan. Arki on muuttunut toisenlaiseksi, olemme kuin vieraalla seudulla. Kaikki odotamme, että pahin olisi pian ohi, ja että elämä voisi palata tuttuihin uomiinsa.

Kukaan, maailman viisainkaan ihminen, ei nyt pysty sanomaan, milloin tämä on ohi. Emme näe seuraavan kumpareen taakse. Tulevaisuus on aina epävarma, hämärän peitossa, mutta nyt tämä on aivan toisella tavalla totta meille kaikille.

Tuon mielessäni soineen virren tekstin pohjana on runo, jonka kirjoitti 1600-luvulla elänyt saarnaaja John Bunyan. Hän joutui virumaan vuosikautia vankilassa uskonsa takia. Kuten Bunyan, lukemattomat kristittyjen sukupolvet ennen meitä ovat joutuneet elämään elämäänsä raskaiden koettelemusten keskellä, ilman lohduttavaa varmuutta pian koittavasta paremmasta ajasta.

Monessa Siionin virressä puhutaan ristin tuomasta turvasta. Niissä on menneiden sukupolvien kokemusta, koeteltua viisautta. Ei yksinkertaisia vastauksia, ei varmaa tietoa tulevista ajoista, mutta tieto siitä, että ristiltä loistaa valo. Sen tiedon varassa ovat menneet sukupolvet jaksaneet raskaiden aikojen yli. Virsiä veisatessamme liitymme heihin, ja saatamme aavistaa, että he veisaavat nyt kanssamme, ja rohkaisevat meitä.